

El Diacrític | | Actualitzat el 02/10/2017 a les 23:03

?La lliçó de l'1-O: a un costat, la llibertat; a l'altre, el feixisme

«Dimarts 3 d'octubre, vaga general convocada per CGT, IAC, COS i CNT (amb afegiment multitudinari d'entitats socials) contra la repressió. Una vaga encertadíssima perquè passa a ser el primer pas de com volem les coses i aquestes és clar que han de ser sense repressió i amb respecte absolut per la voluntat popular en cada moment»

Una carica della polizia spagnola fuori dai seggi a Barcellona. Contro gli indipendentisti le forze dell'ordine hanno utilizzato gas lacrimogeni e proiettili di gomma

L'urlo di Barcellona: addio Spagna

La polizia di Madrid irrompe nei seggi e usa proiettili di gomma sugli elettori: 800 feriti

El 1930, Mohandas Gandhi iniciava la Marxa de la sal, una acció desobedient que va anar agrupant milers de persones amb la intenció final d'aconseguir la independència de l'Índia. Van recórrer 300 quilòmetres per arribar a l'Oceà Índic, on ell es va posar a recollir una mica de sal. Amb aquest petit gest mostrava que una llei injusta com era el monopoli de l'estat sobre la sal es podia trencar. La repressió no es va fer esperar. Desenes de milers de persones van ser colpejades per la policia, seixanta mil van ser empresonades i el mateix Gandhi va passar nou mesos a la presó. La consigna de fer-ho tot seguint els principis de la no violència va ser seguida i vèncer finalment el virrei de l'Índia, que va acabar reconeixent que li era impossible imposar la llei britànica. Aquí no tenim virrei, perquè Millo no passa de ser un esperpent, però és clar que a ell també li serà impossible.

Aquest 1 d'octubre, a Catalunya hem viscut uns fets que guarden molta analogia amb la Marxa de la sal. Sense tenir un Gandhi que ens dirigeixi, ni falta que fa, però amb la desobediència civil col·lectiva i la no violència com a normes centrals, 3.032.424 persones hem reptat l'Estat votant, tot i que només a 2.262.424 se'ns ha pogut comptar perquè la policia va fer la seva miserable

feina de forma relativament ben feta.

Més de dos milions de persones hem desobeït l'Estat tot i que aquest va enviar desenes de milers de policies i guàrdies civils per aturar-nos. Més de dos milions de persones hem votat malgrat aquests uniformats han utilitzat una violència indiscriminada durant hores i hores contra persones que l'únic que volíem era decidir col·lectivament un fet tan cabdal com continuar a l'Estat espanyol o sortir-ne, continuar en una monarquia parlamentària o construir una nova república.

L'exemplarietat de la defensa de col·legis i del dret a vot, amb ocupacions massives dels espais de votació el dia abans i la defensa no violenta de cada metre que les porres de la policia volien prendre'ns per impedir que decidíssim què volíem ser passarà als llibres d'història com el punt i a part que situa el futur d'aquest tros de món en mans del poble. La nostra Marxa de la sal no ha recollit sal però ha funcionat de la mateixa manera, desobeint les lleis injustes, posant el cos davant les porres i assumint que per decidir-ho tot cal «anar-hi, anar-hi i anar-hi» com deia l'Antoni Massaguer.

El punt i a part de l'1 d'octubre situa a un costat el dret a decidir (l'autodeterminació) i la violència de l'actual estat contra qui vol decidir a l'altre. L'anomenada «tercera via» ja feia cara de via morta fa dies, però va rebre l'extrema unció diumenge gràcies a la violència dels uniformats, la qual va provocar 800 persones ferides. A totes elles i a tothom que ahir no va renunciar a decidir malgrat la violència, una abraçada immensa. Aquesta no renúncia demostra que no han aconseguit fer-nos por, que era el seu objectiu principal. I és per això que ara en tenen de nosaltres, perquè sempre han temut les persones lliures.

Però això no acaba aquí. Dimarts 3 d'octubre, vaga general convocada per CGT, IAC, COS i CNT (amb afegiment multitudinari d'entitats socials) contra la repressió. Una vaga encertadíssima perquè passa a ser el primer pas de com volem les coses i aquestes és clar que han de ser sense repressió i amb respecte absolut per la voluntat popular en cada moment. Les treballadores i treballadors i el sindicalisme combatiu ens situem així a l'avançada del moviment en defensa de les llibertats col·lectives qüestionades les darreres setmanes per l'Estat a Catalunya. I ens hi posem tal com hi hem estat sempre quan ha calgut, tal com vam fer el 1909 quan ens enviaven a morir a l'Àfrica en nom de la pàtria que no era res més que els interessos de quatre burgesos catalans que hi tenien interessos privats.

La revolta que vivim ha de continuar amb la proclamació, aquesta mateixa setmana, de la república catalana, una república que és l'única possibilitat democràtica per als que la volem independent, però també per als que la volen federada a posteriori o per als que tan sols desitgen que aquest tros de món esdevingui una illa de llibertat fora d'un estat autoritari que odia aquells que anomena «ciudadanos» fins al punt de voler terroritzar-los si no se sotmeten i es comporten com a vassalls o súbdits.

Moltes experiències i imatges d'aquest 1 d'octubre ens quedaran enregistrades a la pupil·la, però jo en tinc una que no oblidaré. La Laia Estrada i jo intentàrem entrar a l'institut de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona, encerclat per policies nacionals que ens impediè el pas, mentre a l'interior companys i companyes defensaven el col·legi electoral. A fora, al carrer, un grupet de 20 neonazis proper al MSR es van concentrar amb una bandera espanyola cridant «Viva España» i «A por ellos». Ràpidament, molts veïns i veïnes que multiplicaven per deu el nombre de feixistes van baixar de casa i van omplir l'espai que hi havia més enllà del cordó policial, que es miraven amb sorpresa i indignació. Entenien que som al 2017 i teòricament això és una democràcia... El seu crit espontani no assajat va ser molt més que clar: «Libertad, libertad!». Allí, a Sant Pere i Sant Pau, davant policies que ens empenyien amb el seu escut, el panorama es va fer més clar i diàfan que mai i esdevingué una lliçó fonamental: a un costat, la llibertat; a l'altre, el feixisme. I hi anem i no pararem, en la nostra Marxa de la sal, la desobediència, l'alegria i la no violència ens portaran a la llibertat, a les llibertats.